

[Erhard Jakobsen]

arbejdsmarkedssituation. Jeg prøver ikke på at se det fra mit folketingsmedlemssynspunkt. Jeg prøver at se det fra de folks synspunkt, som skal forhandle lønninger. De vil da sige: hvad kostede det at bo i hus i 1978, det år, vi er gået ud af? Hvad koster det i år, og hvad koster det næste år? Det, det koster, skal vi ud og hente mere hjem i løn, for ellers skal vi betale, ellers går vores realløn ned. Det er på den baggrund, vi har ønsket, at regeringen skulle sige: folk skal betale det samme, som de har betalt før. Derved vil man bidrage til at skabe et roligere klima for arbejdsforhandlingerne. Det var det, der var baggrunden. Derfor tidspunktet for forespørgslen fremkomst; hvor velvalgt det er, det ved jeg ikke, for det bestemmer vi jo ikke selv. Men det er i hvert fald i sidste øjeblik. Jeg skal beklage, at de konservatives forslag ikke er kommet med ind i billedet, for naturligvis hører det, som hr. Hagen Hagensen rigtigt sagde, hjemme her også, men det er ikke noget, vi har med at gøre. Jeg mener, det er i sidste øjeblik, hvis nogle af dem, der kan gøre det, ønsker at udstede beroligende erklæringer om, at det offentlige ikke ønsker at medvirke til at sætte folks boligudgifter i vejret, når nu folk skal ud at forhandle lønninger. Alle må da erkende, at det er nu, og det er i hvert fald ikke sket med de bemærkninger, der indtil nu er fremkommet.

Jeg skal ikke prøve at gøre det værre ved at nævne eksempler på, hvor galt det kan gå, for jeg siger ikke på nogen måde, at det drejer sig om et kæmpebeløb, men jeg må på den anden side advare imod, som flere har gjort det, at acceptere statsministerens udtryk »nulløsning«. Det har jeg været vidne til før. Det var også en nulløsning i 1973, da man fik den nye vurdering. Det var de 100 pct. i gennemsnit, som lige skulle opveje, at man gik tilsvarende ned med lejeværdien. Det gennemsnit fremkom ved, at man i Københavns amt og Frederiksborg amt havde stigninger på 175 pct., mens man i nogle andre amter havde stigninger på 90 pct., og så nåede man i snit frem til 90–100 pct. Det er en slags nulløsning. Jeg tror, at mange, mange hundrede tusinde mennesker, der bor i hus, hvor der næsten ingen prioritetsgæld er, vil komme til at opdage, hvad nulløsningen kommer til at betyde i deres tilfælde. Det bliver en væsentlig forhøjelse af indkomstskatten som straf for, at de ikke optager lån

– fordi de ikke har råd til det formentlig, det er nok den eneste grund – som straf for, at de har betalt deres gæld ned, og som straf for, at de brugte alle kræfterne på huset, mens det gjaldt om at anskaffe det og få de yderste prioriteter væk.

Centrum-demokraterne har en begrundelse til for at føre disse ting frem, og det er, at det er nødvendigt at blive ved med at modvirke den overfladiske og usaglige propaganda, som føres imod de såkaldte parcelhusfordele.

Det er urigtigt at påstå, at de forhold, der hersker omkring parcelhuset, bringer uorden i landets økonomi. Det kan ikke dokumenteres. Hvis ikke folk brugte pengene på grunde og huse, hvad brugte de dem mon så på? Tror man, de så bare gik hen og investerede dem eller satte dem i sparekasser og banker? Der er ingen begrundelse for specielt at forfølge folk, der har brugt deres penge på at sikre sig selv en ordentlig bolig.

Der er også grund til at understrege, at de, der bor i de huse, i første række er lønmodtagere; det er ikke kapitalister, som det gælder om at ramme. Altså: hvis lønmodtagerne skal rammes, så skal parcelhusejerne også. Hvad er det for noget vrøvl? Det er jo de samme folk, de bliver bare ramt to gange i stedet for én. Hvor er parcelhusfordelene? Den skattefordel, man har, svarer ganske til den fordel, lejerne har i kraft af lejelovens bestemmelser om, at huslejen i private ejendomme ikke må stige.

Man har forsøgt her i landet – og det billiger jeg, det har jeg stemt for, så længe jeg har kunnet være med til at stemme – at gøre det billigere at bo, end markedet ville tilsi. Det betyder, at man giver lempelser til dem, der bor i lejlighed, ved at sørge for, at deres husleje ikke stiger så stærkt, som den under frie markedsforshold ville gøre. Det betyder for dem, der bor i parcelhus, at man giver dem en skattelempelse. Det er en nøjagtig ligestilling fra lovgivningens side – dog ikke i kroner og øre – der er tilsigtet. Derfor er der ingen parcelhusfordele.

CD ønsker, at regeringen skal berolige ved at sige, at det offentlige ikke vil sætte boligudgifterne i vejret, at man ikke vil gøre det ved at komme med nye skatter. Træk al snak om værdistigningsafgift osv. ud af debatten, for uanset om man kommer med det ene forslag og det andet forslag, så hersker der hos